

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 1811-09-10

בפני: כב' ס. הנשיא, רויטל יפה-כ"ץ, אב"ד
כב' השופט אריאל ואגו
כב' השופט יורם צלקובניק

בעניין:

המאשימה

מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד מ. ברקוביץ - פמ"ד

נגד

הנאשם

ע"י ב"כ עו"ד מ. לחן

גזר - דין

השופט א' ואגו:

הנאשם, יליד 1961, הורשע, לאחר שמיעת ההוכחות, בשורה של עבירות מין שביצע כלפי בתו הקטינה, ילידת 17.9.96, לאורך תקופה ממושכת, של שנים, וכן באישומים נלווים של תקיפתה, הדחתה בחקירה, ואיומים עליה.

בהכרעת דיננו המפורטת, מצאנו כי המאשימה הוכיחה במידה הדרושה את העובדות שפורטו בכתב-האישום, בנוסחו המתוקן (תיקון שנעשה שלא במסגרת הסדר טיעון), וכי העובדות שהוכחו מבססות את סעיפי האישום שננקבו, ועניינם – עבירות מין במשפחה – אינוס – מספר עבירות לפי סעיף 351(א) בנסיבות סעיף 345(א)(3) לחוק העונשין, תשל"ז-1977; ועבירות מין במשפחה – מעשים מגונים – מספר רב של עבירות לפי סעיף 351(ג)(2) בנסיבות סעיף 348(ב) ו-345(ב)(1) לחוק הנ"ל (על-פי כתב-האישום המתוקן, ביחס לאירוע מיום 21.8.10, מדובר אך בניסיון לעבור העבירה, ומדובר במעשים מגונים). כמו כן, כאמור, מצאנו כי הנאשם עבר גם עבירות של תקיפת קטין, כלפי המתלוננת, בניגוד לסעיף 368(א) סיפא לחוק העונשין, מספר עבירות של הדחה בחקירה לפי סעיף 245ב, ואיומים לפי סעיף 192 לחוק הנ"ל.

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 1811-09-10

בפני: כב' ס. הנשיא, רויטל יפה-כ"ץ, אב"ד
כב' השופט אריאל ואגו
כב' השופט יורם צלקובניק

הנאשם כפר במרבית העובדות שפורטו בכתב-האישום, ובפרט התכחש לביצוע כל עבירת מין בגופה של בתו הקטינה, הכחשה שעודנו דבק בה, גם לעת מתן גזר-דין זה, והילכך נשמעה מסכת הראיות במלואה, לרבות עדות המתלוננת, באשר, לעת השלב הרלבנטי במשפט, כבר ניתן היה להעידה, משעברה את גיל 14. זאת – בנוסף לאמרותיה שניתנו בפני חוקרת הילדים, ושהוגשו כראיה באמצעות החוקרת. הוא הודה, חלקית, בעבירות התקיפה, אך מזער את האירועים הללו, והציגם כאמצעי לאכיפת משמעת על הבת הסוררת, לטעמו.

לא נחזור, כאן, על שהרחבנו בו בהכרעת-הדין, וייאמר, בתמצית, שקבענו, תוך מתן אמון בעדות המתלוננת ובסיפור תלאותיה, שהחל מהיותה בת 8 שנים, ועד ליום 21.8.10, הגם שלא ברציפות, נהג הנאשם להשתמש בבתו הקטינה ככלי לסיפוק יצריו המיניים. הוא היה נוגע בה, במקומות אינטימיים, תוך "שחודה" בסכומי כסף שבין 10 ל-20 ₪, כדי לקנות שתיקתה, ובכלל זה נגע בחזה, מעל ומתחת לבגדים, באיבר-מינה, בבטנה ובגבה. במספר הזדמנויות הוא הנחה את המתלוננת להביאו לסיפוק מיני באמצעות ידה האוחזת באיבר-מינו החשוף, וגם נגע, עם איבר-מינו בזה שלה, עד הגיעו לסיפוק, ואף אירע שחיכך את איבר-מינו בפי הטבעת שלה. כמו כן, הנאשם החדיר אצבעותיו לאיבר-מינה. ביום 21.8.10, באירוע שקדם להגשת התלונה ולחשיפת הפרשה, הנאשם ניגש למיטה שבה המתלוננת ישנה, ניסה לגעת בה במקומות אינטימיים, נישק על לחיה וניסה לנשקה בחזה. עוד מצאנו, שהוכח כי הנאשם, במספר הזדמנויות דרש מהמתלוננת לשמור על המעשים בסוד, תוך שאיים להורגה אם לא תעשה כן, ובמקרים אחרים הכה אותה, גם באגרופו, ואף בעט ברגלה, כאשר לא היה שבע-רצון מהתנהגותה ומהתנהלותה במסגרת המשפחתית.

במהלך תקופה ממושכת, ועל רקע איומי האב, אכן לא אזרה המתלוננת עוז לחשוף את מעשי אביה, הנאשם. אולם, לאחר שהיתה הפסקה ממושכת בפגיעה בה (כאשר היתה בת 11 או 12), ניסה הנאשם לשוב ולבצע בה מעשים מגונים, באותו מוצ"ש של 21.8.10 (גיל 14 לערך), ומתוך החשש שעומד הוא לחדש את שגרת הפגיעה המינית שחוותה בילדותה, החליטה שלא להבליג עוד, והחלה במהלכים שהביאו להגשת התלונה במשטרה ולמעצר הנאשם, שעודו נתון בו כעת.

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 1811-09-10

בפני: כב' ס. הנשיא, רויטל יפה-כ"ץ, אב"ד
כב' השופט אריאל ואגו
כב' השופט יורם צלקובניק

הנאשם טען, לכל אורך הדרך, שמדובר בעלילת כזב, (למעט אותה הודאה חלקית בהפעלת אלימות מסוימת כלפיה מתוך מניעים "חינוכיים"), וגרס שבתו, החפצה לנהל אורח חיים חופשי ומשוחרר מעול, רקמה את סיפורה השקרי, כדי להביא למעצרו ולהרחקתה מחזקתו, בעיקר על רקע הקפדתו עמה על משמעת ודרישתו לניהול אורח חיים דתי ושמרני מידי לטעמה. גרסתו זו לא התקבלה על-ידינו, וכאמור, קבענו שעדות הבת ותיאוריה מהימנים ומשקפים את אשר אירע, כאשר בהכרעת הדין פירטנו את הנימוקים למתן משקל מירבי לעדותה, ואת החיזוקים הראייתיים הנוספים שנמצאו בחומר ובעדויות שהונחו בפנינו.

הנה-כי-כן, באים אנו לגזור דינו של הנאשם, המוסיף להכחיש את המעשים הקשים שנקבע כי עשה, אינו מקבל אחריות עליהם, וממילא אין בפיו חרטה ואמפתיה לבת שפגע בה לאורך השנים.

אין לנאשם הרשעות קודמות, ולא הוגשו ראיות לעונש מטעם מי מהצדדים.

על-פי הוראתנו, ולבקשת התביעה, הוגש על המתלוננת תסקיר נפגעת, בהתאם לסעיף 187(ב) לחוק סדר הדין הפלילי, ועובדות הציבור שערכו אותו ביקשוננו, משיקולי טובת הקטינה והמצב המשפחתי המורכב שבו היא נתונה, שלא להתיר חשיפתו בפני הנאשם או בני משפחתו. ממילא, אף אנו לא נביא פרטי האמור שם, ודי לומר שמדובר בנערה, שעל-פי התרשמות עורכות התסקיר, ומסקנותיהן, סובלת מטראומה קשה, תוצאת המעשים, ומתמודדת, במישורים שונים, עם בעיות וקשיים משמעותיים ביותר, המכבידים ויכבידו עוד עת ארוכה על אורחות חייה והתבגרותה.

נוסיף, כפי שגם אנו התרשמנו, מתוך עדויות בני המשפחה האחרים, ומדברי המתלוננת עצמה, שהתמיכה והחמלה שהמתלוננת זוכה להן מאם המשפחה, מאחותה והאחים האחרים, אינה משמעותית, לשון המעטה. ההתמודדות עם הרס ילדותה היא, במידה רבה, שלה לבדה.

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 1811-09-10

בפני: כב' ס. הנשיא, רויטל יפה-כ"ץ, אב"ד
כב' השופט אריאל ואגו
כב' השופט יורם צלקובניק

ההגנה לא ביקשה הכנת תסקיר שירות המבחן אודות הנאשם. בטיעונו לעונש, עמד ב"כ המאשימה, עו"ד ברקוביץ', על נסיבות הפרשה, שהן, כהגדרתו, חמורות ביותר, ואף יוצאות דופן בחומרתן. ברוח **תיקון 113 לחוק העונשין**, בדבר הבניית הענישה (שאינו מוחל על ענייננו, מתוך שמועד מתן הכרעת הדין קדם לכניסתו לתוקף), גורסת המאשימה שמתחם הענישה ההולם את ענייננו הינו בין 18 ל-24 שנות מאסר. מדובר, בפגיעה לאורך תקופה ממושכת, של כשלוש שנים שבמהלכה הפך הנאשם את בתו לאובייקט מיני, תוך ניצול תמימותה ו"קנייית" שתיקתה תמורת סכומי כסף פעוטים. עוד ניתן לראות, לדברי התובע, דפוס של החמרה במעשים עם הזמן, כשבתחילה יש נגיעות באיבר-מינה, ולאחר מכן פגיעה קשה יותר עם איבר-מינו של הנאשם. עוד התייחס עו"ד ברקוביץ' לעולה מהראיות ולפיהן מעשי הנאשם אף גרמו, בחלקם, לכאב למתלוננת, ואף שהיה מודע לכך, לא חדל מהם. בנוסף, הטעים ב"כ המאשימה את ההרשעה בעבירות הנלוות, שאף הן חמורות, האיום עליה לבל תתלונן, ותקיפתה הפיסית, במספר מקרים. את הנאשם הגדיר התובע כמניפולטיבי, וחסר חמלה, המנסה להציל עורו בכל דרך. הוא הפנה אותנו לתסקיר הנפגעת, שלטעמו הוא מהקשים שראה, וציין את בדידותה של המתלוננת שאינה מקבלת עזרה ואמפתיה מאף אחד. המדינה עותרת להטלת ענישה מחמירה, גם מהפן ההרתעתי, ועל-מנת שאבות המועדים לפגוע בבנותיהם יראו וישמעו עד כמה חמור עלול להיות העונש שיוטל עליהם אם יחטאו בכך.

בנוסף למאסר בפועל ממושך, ביקשה המאשימה כי נשית על הנאשם מאסר על תנאי ארוך ומרתיע, וכן כי נורה על פיצוי בסכום גבוה למתלוננת.

הסנגור, עו"ד מ' לחן, פתח טיעונו לעונש בכך, שבשל ניסוחו הכוללני של כתב-האישום קשה לגזור ממנו את מספר המעשים שיוחסו לנאשם, וככל שנעשה זאת מתוך עדות המתלוננת, הרי מדובר בשלושה מקרים של מעשה סדום, ולכל היותר עשרה מקרים של מעשים מגונים ועבירות אינוס, לאורך התקופה ושני אירועי תקיפה פיסית.

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 1811-09-10

בפני: כב' ס. הנשיא, רויטל יפה-כ"ץ, אב"ד
כב' השופט אריאל ואגו
כב' השופט יורם צלקובניק

הוא פירט את רקעו ונסיבותיו האישיות של הנאשם. מדובר באדם שגדל במשפחה חילונית, לאחר התיכון שירת שירות צבאי מלא, וחזר בתשובה לפני 28 שנים. לאחר נישואיו, לפני 24 שנים, נולדו לו 6 ילדים, ובהם המתלוננת, וכל המשפחה, חוץ ממנה, מנהלת אורח חיים חרדי.

לשיטת ההגנה, יש להקנות משקל, בגזירת העונש, לכך שהמעשים המיניים נפסקו כשנתיים לפני הגשת כתב האישום, עד אותו אירוע מחולל של מוצ"ש, שבעקבותיו הוגשה התלונה ונחשפה הפרשה.

עוד יש להתחשב, לדברי עו"ד לחן, בתקופת המעצר הארוכה שנתון בה הנאשם, למעלה משנתיים, שבמהלכן אינו נהנה מזכויות אסיר רגיל. כמו כן, מנקודת מבטו של הנאשם, חייו חרבו עליו, התא המשפחתי התרסק והוא אינו יכול לקיים אורחות חייו שאליהם הורגל.

אשר למתחם הענישה שהזכיר התובע, סבור עו"ד לחן שפסקי-דין רבים מצביעים על רמת ענישה נמוכה יותר, ואפילו במקרים חמורים מזה שלפנינו, ומדובר בעונשים שהיו בין 4 ל-11 שנות מאסר. הוא הפנה לע"פ 10163/08, שהיה החמור מבין המקרים שהציג, ושם נגזרו על הנאשם 11 שנות מאסר. מקרים אחרים שלטענת הסגור דומים לענייננו, הסתיימו ב- 7.5 שנות מאסר ואף פחות מכך.

יצוין, כבר עתה, כי לפחות במקצת המקרים שעליהם הסתמך הסגור המלומד, הנסיבות ואף האישומים היו שונים בתכלית מאלה שלפנינו. כך, באסופת הפסיקה שצירף, נמצא, אמנם, שבע"פ 1904/11 (פלוני נ' מ"י מיום 4.7.12), אישר ביהמ"ש העליון גז"ד של 4 שנות מאסר בפועל שהושתו על מי שביצע עבירות מין שונות באחותה של בת זוגו, אולם, מדובר היה, בעיקרו של דבר, בפרשה של ניצול יחסי מרות ותלות, כאשר המתלוננת היתה מעל גיל 16, ולגבי מקרים אחרים שבהם הורשע אותו מערער, נקבע שמדובר היה במגע מיני מוסכם לכאורה, ברם, ההסכמה הושגה במרמה.

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 1811-09-10

בפני: כב' ס. הנשיא, רויטל יפה-כ"ץ, אב"ד
כב' השופט אריאל ואגו
כב' השופט יורם צלקובניק

הנאשם ניצל זכותו לשאת דברים בפנינו, שב והכחיש את המעשים המיוחסים לו, וטען כי "לא היו דברים מעולם וחלילה לי להגיע למקום כזה. בורא עולם יודע את האמת ואתם לא יודעים שום דבר, אתם לא מכירים את הילדה הזאת. גם איך שהתבצעה החקירה...". בראיית הנאשם מדובר בניסיון שהקב"ה מעמיד אותו בו ושעליו לעבור, ועל כן מקבל הוא את הדברים באהבה, כפי ניסוחו.

בבואנו לגזור דינו של הנאשם, והגם שאין חולק על זכותו לכפור במיוחס לו, ולנהל את המשפט עד תום, לא נוכל להתעלם מכך שלפנינו נאשם שאינו מקבל אחריות על מעשיו הקשים והנתעבים, שאינו מגלה כל אמפתיה לבתו – הקרבן, ואשר אין בפיו כל חרטה. תחת הכאה על חטא והפנמת חומרת התנהלותו, בחר הנאשם להטיח מילים קשות בבתו, להאשימה בשקרים ובעלילה, ולהכפישה בפני בית-המשפט.

הנאשם השתמש בבתו לאורך תקופה ממושכת ככלי לסיפוק יצריו המיניים, תוך ניצול תמימותה ותוך ביזוי מעמדו ואחריותו כאבי המשפחה, ואביה שלה. התנהלותו היתה לא רק עבריינית ובזויה, אלא גם מניפולטיבית, עת השכיל "לשחדה" בסכומי כסף קטנים, מעין אתנן ודמי שתיקה, כאשר בכך, וגם על-ידי איומים מפורשים וקשים, הצליח למנוע חשיפת הדברים ושמירתם על-ידי הילדה כסוד הצפון בתוכה ומאכל מבפנים את תומתה והנאות ילדותה.

חומרה יתרה נודעת לעבירות מין במשפחה, הנעשות כלפי ילדים, באשר הרס האמון בתא המשפחתי, האמור לשמש מבצר וסמל לביטחון אישי, משליך על הקורבן לאורך תקופה ארוכה ביותר, ולעיתים קרובות הפצעים שבנפש אינם נרפאים כלל. במקרים האלה, ואף מבלי שנחשוף פרטים מתסקיר הנפגעת הספציפי, נקל להבין, שאותה נערה, ולימים אישה, שעל תהליך התבגרותה מעיב הצל הכבד של הפגיעה בה כילדה, לא תוכל ליתן אמון בגברים ובבני זוג פוטנציאליים, כאשר הפגיעה בה צמחה מתוך המסגרת הקרובה לה ביותר. נמצא, גם, שהאב הפוגע בבתו גם מועל בתפקידו החברתי כאמון על גידולה וחינוכה של בתו, ותחת לסייע לה לצאת לחיים בוגרים ועצמאיים, כמצופה ממנו, הוא מעמיס עליה עול ומשקולות כבדים, שקשה מאוד להשתחרר מהם.

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 1811-09-10

בפני: כב' ס. הנשיא, רויטל יפה-כ"ץ, אב"ד
כב' השופט אריאל ואגו
כב' השופט יורם צלקובניק

קורבנות של עבירות מין במשפחה אינם ששים לחשוף הדברים ולהיחשף בעצמם, והמקרה שלפנינו מדגים זאת. חלפו שנים עד אשר המתלוננת מצאה עוז להציף את הסיפור, ואפשר שאלמלא ביקש הנאשם לחזור לסורו לאחר אותה "הפסקה" של כשנתיים, ייתכן שלא היו הדברים מתגלים כלל. לכן – כאשר באים אנו לגזור הדין, הענישה המחמירה צריכה גם להוות מסר לקורבנות אחרים, לעודדם להתלונן, ושלא להחריש, ושלא להסכין עם המשך הפגיעה, ולהבהיר גם להם שמערכת האכיפה תפעל נחרצות ונחושות להביא הפוגע על עונשו, ולמצות הדין, במקרים הללו.

ביהמ"ש העליון עמד, לא אחת, על הרצינות ההרתעתית, ועל שיקולי הגמול, המחייבים ענישה מחמירה בעבירות כאלה, והמדיניות העונשית הזו מעוגנת היטב בפסיקה, לאורך השנים.

בע"פ 9969/01 פלוני נ' מ"י, נאמר כי: "בבואם לגזור את עונשו של אדם אשר הורשע בביצוע עבירות מין במשפחה, מצווים בתי-המשפט להעביר מסר ברור וחד-משמעי, שיהיה בו כדי להרתיע עבריינים בפועל ובכוח מפני מעשים מסוג זה, ויבטא הרחקה לתקופה ממושכת של העבריין מקורבן העבירה ומקורבנותיו הפוטנציאליים".

כמו כן, מצינו, בע"פ 9468/10, פלוני נ' מ"י, כי: "העונש המוטל על נאשם בעבירות חמורות כגון אלו מטרתו בין היתר להעביר מסר המגן על האוטונומיה של האישה על גופה ועל כבודה, כדי שיהיה בו לעודד נשים לבוא ולהתלונן בעבירות מסוג זה, על אף הקשיים הרבים הכרוכים בכך".

הדברים יפים, וביתר שאת, לאותם מקרים שבהם קורבנות העבירה הינם קטינים, שאז "לא אחת עמד בית המשפט על הכיעור הרב בעבירות מין בתוך המשפחה ובפרט בקטינים, ועל כך שהענישה בגיבן אמורה לבטא שיקולי גמול, הרתעה ואת הסלידה הרבה של החברה ממעשים מעין אלו" (ע"פ 6417/10 פלוני נ' מ"י).

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 1811-09-10

**בפני: כב' ס. הנשיא, רויטל יפה-כ"ץ, אב"ד
כב' השופט אריאל ואגו
כב' השופט יורם צלקובניק**

הנה כי כן, אין בעברו הנקי של הנאשם, אף לא בנסיבות הנוספות שפירט בפנינו הסנגור בטיעונו, כדי להטות הכף אל עבר ענישה מקלה, שתהיה באותו מתחם שההגנה עתרה לו, אף כי, כמובן, הבאנו במניין שיקולינו גם את אלה.

לאחר ששקלנו את טענות הצדדים, ואת כלל הנסיבות, החלטנו לגזור על הנאשם את העונשים הבאים:

1. מאסר בפועל למשך 13 שנים, שימנו מיום מעצרו – 22.8.10.
2. מאסר על תנאי ל- 24 חודש, שאותם ישא הנאשם אם יעבור, בתוך 3 שנים משחרורו ממאסר, ויורשע על עבירת מין שהיא פשע.
3. פיצוי למתלוננת בסכום סמלי של 30,000 ₪.

הודעה זכות ערעור לביהמ"ש העליון בתוך 45 יום.

ניתן היום, כ"ט תשרי תשע"ג, 15 אוקטובר 2012, במעמד הצדדים.

יורם צלקובניק, שופט

אריאל ואגו, שופט

ס. הנשיא, רויטל יפה-כ"ץ
אב"ד